

Sygn. akt VIII C 1958/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 czerwca 2014 r. strona powoda (...) S.A. z siedzibą we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego A. K. kwoty 431,35 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż pozwany zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., za pośrednictwem serwisu internetowego www.kasomat.pl, umowę pożyczki. Wypełniając formularz, pozwany oświadczył, iż zapoznał się i akceptuje tabelę opłat i prowizji, w tym także opłat windykacyjnych oraz postanowienia umowne. Strona powodowa wskazała, iż kwota pożyczki została w całości przelana na rachunek bankowy pozwanego, który zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki powiększoną o opłatę przygotowawczą, odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP oraz opłaty manipulacyjne, w tym koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia spłaty pożyczki, określone w tabeli opłat i prowizji. Pomimo wielokrotnych wezwań do zapłaty pozwany nie wywiązał się z obowiązku świadczenia. Powódka twierdziła, iż pożyczkodawca poniósł znaczne koszty obsługi przeterminowanego zadłużenia (konieczność każdorazowego generowania oraz rozliczania aktualnego stanu zadłużenia, koszt wysyłki korespondencji, koszt obsługi prawnej, koszt dodatkowego wynagrodzenia pracowników w tym w szczególności obsługujących ręcznie przeterminowane pożyczki, dodatkowe koszty obsługi rachunkowej, zwiększony koszt utrzymania indywidualnego konta pożyczkobiorcy w banku, obciążenie wierzyciela utrzymaniem pożyczki z pożyczonego kapitału), w związku z czym na podstawie § 4 ust. 1 regulaminu udzielania pożyczek naliczył opłaty windykacyjne. Wskazała, iż na mocy umowy przelewu z dnia 3 lutego 2014 r. nabyła od (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwaną umowy.

Pozwany nie złożył wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 10 lipca 2013 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawarła z (...) Business (...) z siedzibą w Wielkiej Brytanii umowę o świadczenie usług poręczenia. Na podstawie zawartej umowy (...) Business (...)

z siedzibą w Wielkiej Brytanii zobowiązała się do udzielania poręczeń pożyczkobiorcom, którzy zawrą umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.. W umowie zastrzeżono, iż wysokość opłaty należnej poręczycielowi będzie wynosić 1,01 % wartości kwoty udzielonej pożyczki za każdy dzień trwania pożyczki.

Dowód:

- Umowa o świadczenie usług poręczenia k. 25-26.

W dniu 12 marca 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. sporządziła umowę pożyczki gotówkowej numer (...), w której umieszczone zostały dane pozwanego jako pożyczkobiorcy.

Dowód:

- Umowa pożyczki numer (...) k. 13-14.

W dniu 25 lutego 2014 r. na rachunek bankowy pozwanego przelana została kwota 160 zł.

Dowód:

- Potwierdzenie przelewu k. 24.

W dniu 3 lutego 2014 r. strona powodowa zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. umowę przelewu wierzytelności.

Dowód:

- Umowa przelewu k. 28-29.

Sąd zważył co następuje

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. oraz faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności w drodze umowy przelewu.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie składał wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§1); w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Wskazać należy, iż przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe jedynie wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie orz. SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (wyrok SN z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98)

W niniejszej sprawie Sąd powziął wątpliwości, z związku z czym konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż strona powodowa, wbrew spoczywającemu na niej a wypływającemu z art. 6 k.c. obowiązkowi, nie wykazała, iż przysługuje jej dochodzone

pozwem roszczenie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a w myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a więc to na stronie powodowej spoczywał obowiązek przedłożenia dowodów, które wskazywałyby na przejście na jej rzecz prawa do wierzytelności w stosunku do pozwanej. Strona powodowa przedłożyła umowę przelewu, w której powołano się na „wierzytelność określoną w Załączniku nr 1”, którego jednak strona powodowa nie załączyła. Dołączono do pozwu jedynie kartkę (k. 30), zawierającą takie dane jak: numer pożyczki, imię i nazwisko pozwanego oraz jego numer PESEL, jednakże zestawienie to nie stanowi dokumentu, nieznane jest jego źródło pochodzenia, data sporządzenia, nie zostało też zatytułowane jako załącznik do umowy przelewu. Na podstawie złożonych przez stronę powodową dokumentów, w szczególności samej umowy przelewu nie sposób więc ustalić, jakoby przedmiotem przelewu była wierzytelność przysługująca wobec pozwanego. Wręcz przeciwnie – data zawarcia umowy przelewu jest wcześniejsza niż data, w której rzekomo doszło do zawarcia umowy pomiędzy (...) Sp. z o.o. a stroną powodową. Z treści umowy wynika, iż jej przedmiotem były wierzytelności wyszczególnione na liście wierzytelności powołanej jako załącznik do umowy. Wynika stąd, iż umowa przelewu obejmowała skonkretyzowane wierzytelności objęte listą sporządzoną najpóźniej w dacie umowy. Tymczasem wierzytelność wobec pozwanego w dacie sporządzania umowy nie mogła istnieć, albowiem data umowy pożyczki była późniejsza od daty umowy przelewu. Umowa nie wspominała o przeniesieniu jakichkolwiek wierzytelności przyszłych a jedynie obejmowała wierzytelności ściśle wskazane na liście dłużników. Z materiału dowodowego przedstawionego przez stronę powodową nie wynika zaś, aby pozwany w dacie przelewu był dłużnikiem z innego tytułu, taki tytuł też nie został powołany w pozwie.

Wskazać przy tym należy, iż dowodu na okoliczność przelania wierzytelności nie może stanowić samo zawiadomienie o cesji, albowiem świadczy ono jedynie o tym, iż taka wiadomość została do pozwanego wysłana, nie przesądza natomiast o tym, czy do przejścia wierzytelności w rzeczywistości doszło. Podkreślenia przy tym wymaga, iż na cesjonariuszu spoczywał obowiązek poinformowania dłużnika o przelewie, który miał w terminie 7 dni przesłać informację o przelewie listem za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Przedłożone zawiadomienie nie spełnia warunków określonych załączoną do pozwu umową, co pozwala wątpić, iż zostało sporządzone w celu wykonania jej postanowień.

Nawet przy hipotetycznym założeniu, jakoby wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została skutecznie przeniesiona na rzecz strony powodowej, to powództwo podlegałoby częściowemu oddaleniu również z tej przyczyny, iż nie zostało udowodnione co do wysokości. Jak wynika z zestawienia danych oraz kosztów pożyczki na kwotę żądaną pozwem składają się kwota 160 zł z tytułu należności głównej, kwota 48,60 zł z tytułu poręczenia oraz kwota 222,75 zł z tytułu kosztów windykacji. O ile przy tym kwota pożyczki oraz koszt poręczenia wynika z umowy pożyczki i załącznika numer 2 i ich suma stanowi kwotę, którą pożyczkobiorca powinien uiścić w celu zwolnienia się ze zobowiązania, to inaczej jest w przypadku opłat windykacyjnych. Konieczność ich poniesienia ściśle wiąże się z wykonaniem przez wierzyciela czynności windykacyjnych. Strona powodowa zaś w żaden sposób nie wykazała, iż czynności takie były podejmowane, ograniczając się jedynie do wymienienia ich w zestawieniu danych oraz kosztów. Nie przedłożyła żadnych potwierdzeń wysłania wezwań do zapłaty, czy to drogą mailową, telefoniczną, czy też pocztową.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu.